

Situation i dette Dieblif. Det er jo Hovedsagen, og set fra dette Standpunkt falder det ogsaa let og naturligt, hvad jeg og mine politiske Meningsfæller fra vor Side maa svare til hele den Række af Betragtninger, som den ærede Aaler fremdrog. Der er dog imidlertid enkelte Punkter, som jeg ikke kan lade være med at dvæle ved, fordi de paa en Maade falde udenfor denne almindeligere Betragtning og kunne berøres, uden at komme dybere ind paa denne. Der vil jeg da særlig berøre det Spørgsmaal, som den ærede Aaler betragtede som det, der egentlig var blevet gjort til Hovedsagen i den hele Stilling, nemlig Universitetsspørgsmaalet. Der skal jeg da først fremhæve, at det er fuldkommen ubesjætt, naar man vil give denne Sag Udseende af, at den Stilling, som er givet Universitetet paa de sidste Finantslove, er givet det med fuld Anerkendelse fra Landsthingets Side. Det er den ikke. Den er hvert Aar blevet givet, fordi man endnu dette Aar for Fredens Skyld vilde gaa ind derpaa, men med fuldstændig Forbehold af at ville tage denne Sag op igjen, og hvad de sidste Aar angaar, er denne Strid ikke reist fra Landsthingets Side af den Grund, at der var forelagt Rigsdagen særlige Lovforslag om Ordningen af Universitetets økonomiske Forhold, saa at man fra Regeringens og Landsthingets Side mente, at man kunde afvente Udfaldet af Forhandlingerne om disse Love, forinden man reiste Strid paa Finantsloven. Smidtidigt har jo Erfaringen vist, at der Intet er kommet ud af disse Lovforslag. Det sidste, det, der er forelagt i indeværende Samling, er der, skjøndt det blev forelagt strax ved Samlingens Begyndelse, som bekendt endnu ikke afgivet Betænkning over i det andet Thing. Derfor tør man jo vistnok sige, at det er tilstrækkelig godtgjort, at man ikke agter at fremme et særligt Lovforslag om Universitetets Ordning, og saaledes er det Dieblif kommet for Landstinget, hvor dette Thing er fuldt berettiget i Genhold til alt det, som er passeret, til at sige: Nu er vor Taalmodighed udtømt; nu ville vi ikke længer gaa ind paa en Finantslov, paa hvilken der staar denne Anmærkning: Universitetets Underbalance dækkes af dets Kapitalformue. Det ærede Medlem sagde dernæst, at han gad vide, hvorledes man vilde kunne tvinge det ene Thing, altsaa vel i dette Tilfælde Folkethinget, til at gaa ind paa en Bevilling, som det ikke vil gaa ind paa. Jeg vil dertil svare, at her er der ikke Spørgsmaal om at tvinge et Thing til at gaa ind paa en Bevilling. Jeg vil svare den ærede Landsthingsmand ved at spørge ham om, hvorledes han tror at kunne tvinge Landstinget til at tage en Finantslov, paa hvilken der staar den Anmærkning, at Universitetets Underbalance dækkes af dets Kapitalformue, saalænge Landstinget ikke vil. Jeg antager, at det Spørgsmaal til den ærede Lands-

thingsmand er et tilstrækkeligt Svar paa det Spørgsmaal, som han stillede til mig paa det Punkt. Hvad endelig Spørgsmaalet om Lønnings-tillæget angaar, da har jo det Spørgsmaal slet ikke været betragtet eller behandlet fra Regeringens Side paa anden Maade end fra Landsthingets Side, nemlig som et Spørgsmaal, hvor man maatte søge at gjøre Ret og Skjel og udøve Vilighed mod Embedsmændene, som et Spørgsmaal, der ikke burde gjøres til et politisk Spørgsmaal, men som burde behandles alene efter dets eget Værd, Hensynet til Humanitetens Fordringer og Statsjensestens Interesser. Jeg tror, at naar den ærede Landsthingsmand og hans Meningsfæller ville se Sagen fra samme Standpunkt, saa vil man ikke komme til at strande paa dette lille Spørgsmaal, hvor man med Sandhed kan sige, at der har været vist Bestræbelser for Smødekommen fra alle Sider. Jeg tror, som sagt, derfor, at man i den Debat, som der har fundet Sted her idag, kan være glad over og maa være tilfreds med, at ogsaa dette gamle Kampraab har faaet Leilighed til at lyde, og det er fra dette Synspunkt, at jeg talter den ærede 1ste Landsthingsmand for Ake Kreds (N. Rasmussen).

N. Rasmussen: Jeg maa naturligvis bede om, at der ikke bliver lagt Mere ind i mine Ord, end de lyde paa, og jeg vil ogsaa advare mod, at man, naar man ikke veed, hvad der ligger bagved Ens Ord, saa gjør sig Forestilling om, hvad der ligger bagved dem. Jeg vedtjender mig paa ingen mulig Maade mange af den Slags Sittord, som under en Valgkamp blive anvendte; men hvad jeg vedtjender mig, vedtjender jeg mig af Overbevisning, og den Overbevisning er saa indgroet i mig, at den albrig forlader mig, og det er den, at det er en Regerings Pligt, naar den vil regjere paa forfatningsmæssig Maade, at faae en Finantslov tilveiebragt; saa maa det ærede Ministerium opfatte det, som det vil, om det saa paaftaar, at det, det dreier sig om, er at afsætte og indsætte Ministerier. Jeg benægter, at det ligger i min Tanke at afsætte eller indsætte Ministerier. Det er mig aldeles ligegyldigt; jeg har ingen Interesse af at faae et andet Ministerium eller andre Ministerier, naar de blot ville sørge for at regjere paa forfatningsmæssig Maade efter den Anskuelse, jeg tror, der ligger i Forfatningen. Det er kun dette, jeg har villet gjøre idag, at henstille til den ærede Regering, om den virkelig tror, at det ligger i Forfatningens Aand og Væsen og tjener til Fædrelandets og Folkets Udvikling, at Regeringen vedblivende føres paa den Vis, at man ikke er istand til at faae en Finantslov, hvorefter Husboldningen kan føres. Paa dette Punkt finder jeg, at Regeringen stiller sig paa et Standpunkt, som absolut maa ligge udenfor Forfatningen, idet den næsten synes at være sorgløs og ubekymret om, enten der kommer en